

Torben Kuhlmann

E I N S T E I N

Călătoria uimitoare a unui șoricel în timp și spațiu

Scrisă și ilustrată de Torben Kuhlmann

Traducere din limba germană de Marilena Iovu

CORINT BOOKS

Așteptarea

Acele ceasului se mișcau pe cadran, iar micile roțițe dințate din interiorul ramei de bronz scoteau un tic-tac ușor și sacadat. Cel mai subțire dintre cele trei ace ale ceasului se mișca rapid și în curând avea să înceapă un nou parcurs al cadranelui.

Micul șoricel privea atent ceasul de buzunar. Deși termenul de „ceas de buzunar” nu era chiar potrivit din perspectiva unui șoricel, firește. Ceasul era aproape cât el de mare și nu i-ar fi încăput în buzunar cu niciun chip. Șoricelul a numărat ultimele secunde în șoaptă. Toate acele ceasului s-au oprit pentru o secundă la ora douăsprezece. Undeva, în depărtare, s-a auzit un clopot ce vestea miezul nopții și începutul unei noi zile. Acesta era momentul pe care îl aștepta șoricelul. A fugit în camera alăturată, unde era un calendar agățat pe perete. Un calendar al oamenilor. În fiecare noapte, la miezul nopții, el rupea o pagină, lucru deloc ușor pentru un șoricel. Trebuia să se opintească din tot trupul și din toate puterile ca să smulgă fila de calendar. Însă fiecare pagină smulsă îl aducea mai aproape de o anumită zi, și cu fiecare oră el devenea din ce în ce mai entuziasmat.

Joi

5

Vineri

6

Sâmbătă

7

Duminică

8

Luni

9

10

Marti

10

Miercuri

11

Joi

12

Vineri

13

Sâmbătă

Joi

14 Iulie

Visul oricărui șoricel

Acum, însă, lungă așteptare era aproape de final. Șoricelul visase la ziua aceasta de săptămâni întregi, căci urma să înceapă, în sfârșit, târgul târgurilor! Șoricelul auzise oamenii vorbind despre asta, cu ceva timp în urmă.

— Cel mai mare târg de brânzeturi din lume! spusese, entuziasmat, unul dintre ei.

— Cele mai rafinate specialități de brânză din toate țările, adăugase altul, dându-și importanță.

Șoricelul profitase de neatenția celui care se credea atât de important și îi șterpeliase un fluturaș din servietă. Camembert, brie, gouda, emmentaler, cheddar, pecorino. Mustățile îi tremurau de încântare numai când se gândea la toate aceste brânzeturi. Și iată că sosise și ziua mult așteptată, când putea merge la marele târg de brânzeturi...

hammer

BRÂN

Camembert

Dar ce era asta? Niciun pic de brânză cât vedeai cu ochii! Locul era precis cel din fluturaș. Șoricelul a recunoscut ferestrele uriașe ale pieței, steagurile elvețiene cu acea cruce albă pe fundal roșu și numeroasele standuri. Dar nu era nici pic de brânză! Doar niște muncitori în salopete albastre, care cărau cutii de colo-colo. Ce însemna asta?

Șoricelul a căutat peste tot. Trebuia să fie niște brânză lăsată pe undeva. Însă toate cutiile și lădițele erau goale. Apoi, de undeva, i-a plutit pe la nas un miros pe care-l cunoștea bine.

Un șoarece dolofan, cu burta plină, stătea întins pe o cutie de lemn. Își amenajase un colțișor confortabil într-o hârtie de ambalaj și ronțaia cu poftă o bucătică de brânză. Părea o brânză tare și ușor picantă. Poate din Munții Alpi?

— Scuză-mă, a spus micul șoricel sfios, apoi și-a dres vocea, văzând că celălalt șoarece nu reacționează. Scuză-mă! a repetat el, pe un ton mai hotărât. Știi cumva unde se ține marele târg de brânzeturi?

— Tâârgul de brânzeturi? a replicat, plescăind, celălalt șoarece, în timp ce înfuleca ultima bucătică de brânză. Vorbea cu accent elvețian, lungind vocalele. Țăla a fost ieri, Einstein! a spus el în cele din urmă, iar ultimul cuvânt a sunat a zeflemea. Șoarecele și-a lins degetele, plescăind din buze. Ai ajuns cu o zi prea târziu!

— Dar am venit de departe până aici, special pentru târgul acesta! a protestat micul șoricel.

Însă în timp ce spunea asta, și-a dat seama că vorbele sale nu schimbau cu nimic situația.

— Ei, va trebui să dai timpul înapoi, nu-i așa? a chicotit șoarecele dolofan, apoi s-a înecat cu o firimitură de brânză, când s-a ridicat de la locul lui.

Tușind, a dispărut după niște cutii dintr-un colț întunecat. Acum șoricelul rămăsese singur în uriașa sală de expoziții.

— Prea târziu... o zi prea târziu... Cum s-a putut întâmpla așa ceva? se tot întreba micul șoricel.

Doar numărase zilele cu atenție și în fiecare noapte rupea câte o singură foaie din calendar. A căzut pe gânduri. Oare greșise numărătoarea? Uitase o zi? Sau se dusesse la culcare fără să rupă o foaie din calendar?